

แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์
อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย
**GUIDELINES FOR MANAGING AND DEVELOPMENT TOURIST
THE FLOATING SKY ROAD TOURIST ATTRACTION,
LOEI WANG SAI SUB-DISTRICT, PHU LUANG
DISTRICT, LOEI PROVINCE**

พรรณธวรรณ บุตรดีสุวรรณ^{1*}, ตะวันรอน สึงยาน²

วิไลพร ยาขามป้อม³, อุไรวรรณ บุษทิพย์⁴

^{1,2,3,4}คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

Pantawan Butdeesuwana^{1*}, Tawanron Sungyuan²

Vilaiporn Yakampom³, Uraiwan Butsathip⁴

^{1,2,3,4}Faculty of Management Science, Loei Rajabhat University

*Corresponding Author E-mail: pantawan.but@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการดำเนินการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) เสนอแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่เข้าไปท่องเที่ยวบนถนนลอยฟ้า จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.98 วิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมานทดสอบ ได้แก่ สถิติ t-test และ F-test ตามวิธีของ LSD และทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการร้านค้าและเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง จำนวน 5 คน โดยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง แล้วทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) การดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า จำแนกตามอายุ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) แนวทางการจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ควรดำเนินการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวจากเดิมให้มีมาตรฐาน ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ที่สามารถบริการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีระบบ ให้เกิดความสะอาด ความสะดวก ความปลอดภัย ที่พร้อมรับมือกับเหตุสุดวิสัยที่คาดไม่ถึง รวมไปถึงการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่จะเป็นแนวทางสำหรับแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้าให้มีความยั่งยืนและสวยงามทุกฤดูกาลของการท่องเที่ยว

คำสำคัญ: แนวทางการจัดการ; การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว; ถนนลอยฟ้า

Abstract

This research aimed to 1) study the management operations for the development of the floating sky road tourist attraction, 2) compare the opinions of tourists on the management of the development of the floating sky road tourist attraction classified by personal factors, and 3) propose management guidelines for the development of the floating sky road tourist attraction. The sample consisted of 400 tourists who visited the floating sky road. The data collection tool was a questionnaire with a reliability of 0.98. The analysis was performed using basic statistics, including frequency, percentage, mean, standard deviation, and inferential statistics, including t-test and F-test according to the LSD method. Five shop owners and relevant government officials were interviewed using semi-structured interviews and content analysis.

The research results found that 1) the management operations for the development of the floating sky road tourist attraction were at the highest level overall. 2) The opinions of tourists on the management of the development of the floating sky road tourist attraction classified by age and average monthly income were significantly different at a statistical level of 0.05. 3) The management guidelines for the development of the tourist attraction were to improve the existing tourist attraction to meet established standards, improve the facilities and basic utilities that can serve tourists systematically, create cleanliness, convenience, and safety, and be ready to deal with unexpected events, including the participation of the community in managing the area will be a guideline for the floating sky road tourist attraction to be sustainable and beautiful throughout every tourism season.

Keywords: Guidelines for Managing; Tourism Development; Floating Sky Road

บทนำ

ปัจจุบันเทรนด์การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของประเทศไทย กำลังมีแนวโน้มเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากมีข้อมูลที่นำเสนอมากขึ้น มีผลกระทบของปัญหาสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เกิดขึ้นให้ประชากรบนโลกได้พบเจอกันบ้างแล้ว เรื่องเหล่านี้ไปกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวไทยเริ่มรับรู้ เข้าใจ และใส่ใจมากยิ่งขึ้น รวมถึงธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ เริ่มปรับตัว แก้ไข และหาแนวทางป้องกันสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ภาครัฐอาทิตการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และภาคเอกชน จึงเริ่มมีกิจกรรมที่คอยส่งเสริมและเติมองค์ความรู้ให้แก่คนทั่วไปมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งให้การสนับสนุนเรื่องนี้มาตลอด เริ่มจาก หนังสือ อสท. ที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ในอดีต ก่อนที่คนจะรู้จักคำว่า การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จวบจนถึงปัจจุบันก็มีแคมเปญมากมาย เช่น 7 Green Concept หรือแม้แต่ STGs ที่ผลักดันให้ธุรกิจต่าง ๆ โดยเฉพาะการโรงแรมได้ผลักดันตัวเอง ปรับตัวเข้าสู่ความยั่งยืนโดยทั่วกัน ซึ่งนโยบายดังกล่าวของประเทศไทย มีความสอดคล้องกับนโยบายของโครงการจากสหประชาชาติอีกด้วย สถานการณ์ทั้งหมดส่งผลให้อุตสาหกรรมในห่วงโซ่ความสัมพันธ์ของการท่องเที่ยวไทยเริ่มมีการผลักดัน และพัฒนาอย่างจริงจัง ทำให้เกิดการตื่นตัว และมีการปรับตัวเข้าสู่ความเป็น การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากยิ่งขึ้น อย่าง

น้อยก็เพื่อลดผลกระทบของปัญหาสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแบบวงกว้าง (ไทยรัฐออนไลน์, 2567)

ทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นสิ่งดึงดูดใจให้คนเข้ามาในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ทำให้เกิดความสุขใจ ลดความตึงเครียด เป็นแหล่งที่มาของรายได้ท้องถิ่นเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ย่อมก่อให้เกิดการสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ธุรกิจที่เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปยังสถานที่ที่โดยอ้อมเกิดการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวจึงเกิดการกระจายรายได้ขึ้น ช่วยเปิดโลกทัศน์ให้กับประชาชนการเดินทางไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ ทำให้มีโอกาสเรียนรู้ ได้สัมผัสได้รับประสบการณ์ตรง แหล่งท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปแบบเงิน ซึ่งจะมีส่วนช่วยสร้างเสถียรภาพให้กับดุลการชำระเงินได้เป็นอย่างมาก นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทช่วยกระตุ้นให้มีการนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์กว้างขวางที่ผู้อยู่ในท้องถิ่น ได้เก็บมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้าน ขายเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว ดังนั้นสรุปได้ว่าบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีผลต่อเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ณัฐธัญ อัมใจจิตต์, 2564)

จังหวัดเลยเป็นจังหวัดที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นทางภาษาและวิถีชีวิต มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามรอบล้อมด้วยภูเขาสลับซับซ้อน และอุดมไปด้วยพืชพรรณป่าไม้นานาชนิด และสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในหลายพื้นที่ (สำนักงานจังหวัดเลย, 2565) โดยในการวิจัยครั้งนี้ได้เลือกถนนลอยฟ้า จังหวัดเลย ถนนสาย 2016 ซึ่งเป็นพื้นที่มีจุดสูงสุดของถนนอยู่ที่บ้านเลย ตาวาตาด ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย เชื่อมต่อกับอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ถนนลอยฟ้าภูมสูงบนภูหลวง คือเส้นทางถนนที่ทอดยาวตั้งอยู่บนภูเขาสูงในระยะทางประมาณ 7 กิโลเมตร มีจุดชมวิวภูเขาสูงใหญ่สลับซับซ้อน พร้อมความเขียวชอุ่มในช่วงฤดูฝนและโอกาสได้เห็นทะเลหมอก แวะพักผ่อนที่ร้านกาแฟริมทาง จิบเครื่องดื่มชิล ๆ ชมวิวยามเย็น ผ่อนคลายกับบรรยากาศสุดประทับใจ อยู่ในเส้นแบ่งเขตของ 2 จังหวัดพอดี ปัจจุบันบริเวณลานเดินข้างทางมีสะพานไม้สำหรับให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเก็บภาพประทับใจบนถนนลอยฟ้าแห่งนี้ สามารถมองเห็นความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติโดยรอบ 360 องศา ที่สำคัญคือความรู้สึกเมื่อได้ยืนบริเวณถนนแห่งนี้ทำให้สัมผัสได้ว่าตัวเรานั้นอยู่ใกล้กับท้องฟ้าและมวลไอน้ำหมอกที่ลอยอยู่รอบบริเวณ หากเดินทางมาภูหลวงหรือจะไปจังหวัดเพชรบูรณ์ก็ไม่ควรพลาดการขึ้นมาชมถนนลอยฟ้าแห่งนี้ (สำนักงานพื้นที่พิเศษเลย, 2566)

ดังนั้น ถนนลอยฟ้า สถานที่ท่องเที่ยวตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย แม้มีจุดเด่นและมีทิวทัศน์จุดชมวิวที่สวยงามน่าสนใจ แต่ยังไม่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากนัก ยังขาดการบริหารจัดการด้านมาตรฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ที่สามารถให้บริการกับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีระบบ ให้เกิดความสะอาด ความสะดวก ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาแนวทางการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย ด้วยการศึกษาศักยภาพส่วนบุคคลเพื่อให้ได้แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม โดยทำการศึกษาใน

ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อที่จะได้แนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยแนวทางการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed methods research) โดยผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยดังต่อไปนี้

พื้นที่ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยทำการศึกษาและเก็บข้อมูลในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย

ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่เข้าไปท่องเที่ยวบนถนนลอยฟ้าระหว่าง เดือนมกราคม - มิถุนายน 2567 แต่ด้วยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงได้ใช้วิธีการคำนวณโดยใช้สูตร Cochran (1953) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเก็บข้อมูลคือ 385 คน แต่ผู้ศึกษาจะทำการเก็บข้อมูลจำนวน 400 คน เพื่อความสะดวกในการคำนวณและป้องกันความผิดพลาดในการตอบแบบสอบถาม ใช้การแจกแบบสอบถามด้วยตัวเองแบบบังเอิญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการศึกษานี้ได้แก่ ผู้ประกอบการร้านค้าและเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการจัดการ ถนนลอยฟ้า รวมทั้งสิ้น 5 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

1. ตัวแทนจากผู้ประกอบการร้านค้า จำนวน 4 คน โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ต้องดำเนินกิจการในแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ไม่น้อยกว่า 3 ปี
2. ตัวแทนจากเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ต้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการถนนลอยฟ้า ไม่น้อยกว่า 3 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยกรอบแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลเกี่ยวกับคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน โดยให้เลือกตอบ (Check List) ตามข้อความที่กำหนดให้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการดำเนินการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย มีลักษณะคำถามเป็นระดับมาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถาม เลือกตอบตามความเห็น ซึ่งคำถามในตอนที่ 2 ผู้วิจัยนำมาศึกษาพัฒนาที่มีผล 5 ด้าน จำนวน 25 ข้อ มีรายละเอียด ดังนี้ 1) ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ 2) ด้านการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว 3) ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว 4) ด้านปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และ 5) ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงหรือความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือนิยาม จากการนำประเด็นคำถามให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพตรงด้านเนื้อหา (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.6-1.0 และนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักท่องเที่ยวที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach, 1970) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.98

2. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi – Structured Interview) เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากผู้ประกอบการร้านค้าและเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการจัดการ ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย โดยประกอบกิจการหรือปฏิบัติงานในพื้นที่ไม่น้อยกว่า 3 ปี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ไปยังหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ประกอบการในถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด ผลการเก็บรวบรวมแบบสอบถามพบว่าสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยขอหนังสือจากคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ถึงผู้ประกอบการร้านค้าและเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการจัดการ ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย ที่เป็นผู้ให้ข้อมูล เพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์ และผู้วิจัยส่งหนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์ พร้อมข้อคำถามไปยังผู้ให้ข้อมูลทางออนไลน์ เพื่อผู้ให้ข้อมูลได้ทราบล่วงหน้า

หลังจากนั้นผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลตามกำหนดวันนัดหมาย โดยเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ให้เรียบร้อย ทั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์และบันทึกข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาประมวลผลและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้วิธีทางสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยหา เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอกุหลอง จังหวัดเลย ซึ่งมีประเด็นศึกษาประกอบไปด้วย ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว โดยใช้การประมาณค่าแบบให้ค่า (Likert Scale) จำแนกเป็น 5 ระดับซึ่งมี เกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

5 คะแนน	หมายความว่า	มีการดำเนินการมากที่สุด
4 คะแนน	หมายความว่า	มีการดำเนินการมาก
3 คะแนน	หมายความว่า	มีการดำเนินการปานกลาง
2 คะแนน	หมายความว่า	มีการดำเนินการน้อย
1 คะแนน	หมายความว่า	มีการดำเนินการน้อยที่สุด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญ ใช้เกณฑ์แบบ Likert Scale โดยกำหนดค่าคะแนน (ชัซวาล เรื่องประพันธ์, 2543) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 - 5.00	หมายถึง	มีการดำเนินการอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41 - 4.20	หมายถึง	มีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.61 - 3.40	หมายถึง	มีการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81 - 2.60	หมายถึง	มีการดำเนินการอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.80	หมายถึง	มีการดำเนินการอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยเป็นการวิเคราะห์แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 5 คน โดยผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวที่เข้าไปท่องเที่ยวบนถนนลอยฟ้าระหว่าง เดือน มกราคม - มิถุนายน 2567 ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่มีความถูกต้องสมบูรณ์ได้จำนวน 400 ชุด

โดยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 มีอายุอยู่ที่ 26-35 ปี จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50 มีสถานภาพโสด จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50

1. ผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนวนลอยฟ้า

พบว่า การดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนวนลอยฟ้า ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการสำรวจข้อมูล เกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว พบว่า โดยภาพรวม มีการดำเนินการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.78$, S.D.=0.39) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.80$, S.D.=0.38) รองลงมาคือด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.79$, S.D.=0.42) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ($\bar{X}=4.76$, S.D.=0.44) ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นภาพที่ชัดเจนในแต่ละด้านเพื่อให้ได้แนวทางการจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนวนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย รายละเอียดภาพรวมดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของสภาพการดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนวนลอยฟ้า ในแต่ละด้านและโดยภาพรวม

การดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนวนลอยฟ้า	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการดำเนินการ
ด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์	4.76	0.44	มากที่สุด
ด้านการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว	4.77	0.42	มากที่สุด
ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว	4.79	0.42	มากที่สุด
ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	4.80	0.38	มากที่สุด
ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว	4.78	0.43	มากที่สุด
โดยรวม	4.78	0.39	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 สามารถสรุปในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

1.1 ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ภาพรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.76$, S.D.=0.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่มีความรู้ความเข้าใจในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.79$, S.D.=0.46) รองลงมา มี มีการประชาสัมพันธ์ในชุมชน และพื้นที่ใกล้เคียง มีสื่อโฆษณาและสื่อประชาสัมพันธ์โซเชียลออนไลน์ เช่น Facebook TikTok Instagram Line ($\bar{X}=4.77$, S.D.=0.48) และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ มีสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านป้ายสาธารณะ ($\bar{X}=4.72$, S.D.=0.53)

1.2 ด้านการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.77$, $S.D.=0.42$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างมีคุณภาพ ($\bar{X}=4.78$, $S.D.=0.47$) รองลงมามีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยรักษาสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ($\bar{X}=4.77$, $S.D.=0.47$) และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ มีการบริหารจัดการขยะและน้ำเสีย ($\bar{X}=4.75$, $S.D.=0.48$)

1.3 ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.79$, $S.D.=0.42$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีกิจกรรมที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว เช่น การถ่ายรูปเช็คอินได้ส่วนลดเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.80$, $S.D.=0.45$) รองลงมามีจุดจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มให้นักท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.78$, $S.D.=0.52$) และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ มีนโยบายรักษาความสะอาดอย่างเหมาะสมและมีการตกแต่งจุดชมวิวแต่ละจุดให้สวยงามและสะอาด ($\bar{X}=4.79$, $S.D.=0.45$)

1.4 ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.80$, $S.D.=0.38$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีพื้นที่จอดยานพาหนะเพียงพอต่อนักท่องเที่ยว และมีการร่วมมือกับชุมชนในการพัฒนาอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.82$, $S.D.=0.38$) รองลงมา มีบริการห้องน้ำเพียงพอต่อนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ ($\bar{X}=4.76$, $S.D.=0.44$) และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ มีจุดชมวิวในสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลาย ($\bar{X}=4.79$, $S.D.=0.43$)

1.5 ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.78$, $S.D.=0.44$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีป้ายเตือนความปลอดภัยชัดเจนในแต่ละจุด ($\bar{X}=4.81$, $S.D.=0.42$) รองลงมามีความปลอดภัยในการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว เช่น มีป้ายบอกเส้นทางชัดเจน ($\bar{X}=4.78$, $S.D.=0.45$) และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือมีเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการรักษาความปลอดภัยเบื้องต้น ($\bar{X}=4.76$, $S.D.=0.44$)

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพและรายได้ต่อเดือน

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกันด้วยค่า Independent-Samples t-test พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ในเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ไม่แตกต่างกัน ส่วนการทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรมากกว่า 2 ตัว ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Anova) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุและรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพและอาชีพ ที่

แตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ไม่แตกต่างกัน
ปรากฏผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนา
แหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	สถิติในการ ทดสอบ	ค่า sig	ผลการ ทดสอบ
เพศ	t-test	0.42	ไม่แตกต่าง
อายุ	F-test	0.00*	แตกต่าง
สถานภาพ	F-test	0.44	ไม่แตกต่าง
อาชีพ	F-test	0.43	ไม่แตกต่าง
รายได้ต่อเดือน	F-test	0.01*	แตกต่าง

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มอายุต่าง ๆ และกลุ่มรายได้ต่อเดือนต่าง ๆ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
ทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้
ทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD ปรากฏผลดังตารางที่ 3 และ 4

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแนวทางการ
จัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จำแนกตามอายุเป็นรายคู่

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 25 ปี	26-35 ปี	36-45 ปี	46-55 ปี	56 ปีขึ้นไป
		4.13	3.91	4.38	4.30	4.31
ต่ำกว่า 25 ปี	4.13	-	0.22	0.25	0.17	0.18
26-35 ปี	3.91	-	-	0.47*	0.39	0.40*
36-45 ปี	4.38	-	-	-	0.08	0.07
46-55 ปี	4.30	-	-	-	-	.01
56 ปีขึ้นไป	4.31	-	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มอายุต่าง ๆ ที่มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่ง
ท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ กลุ่มอายุ
26-35 ปี มีความคิดเห็นว่าแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ามีการดำเนินงานน้อย
กว่า กลุ่มอายุ 36-45 ปี และกลุ่มอายุ 56 ปีขึ้นไป

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จำแนกตามรายได้ต่อเดือนเป็นรายคู่

รายได้ต่อเดือน	$\bar{X}$	น้อยกว่า 10,000	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001 บาทขึ้นไป
		3.92	4.05	4.25	4.42
น้อยกว่า 10,000 บาท	3.92	-	0.13	0.33*	0.50*
10,001-20,000 บาท	4.05	-	-	0.20	0.37*
20,001-30,000	4.25	-	-	-	0.17
มากกว่า 30,001 บาทขึ้นไป	4.42	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มรายได้ต่อเดือนต่าง ๆ ที่มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่ กลุ่มรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท มีความคิดเห็นว่าแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ามีการดำเนินงานน้อยกว่า กลุ่มรายได้ต่อเดือนระหว่าง 20,001-30,000 บาท และกลุ่มรายได้ต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป ส่วนกลุ่มรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001-20,000 บาท มีความคิดเห็นว่าแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ามีการดำเนินงานน้อยกว่า กลุ่มรายได้ต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป

3. ผลการวิเคราะห์แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า

ซึ่งสามารถสรุป แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ในแต่ละด้านได้ดังนี้

3.1 ด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ควรมีสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านป้ายสาธารณะมากยิ่งขึ้นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างชาติสามารถเข้าใจได้ และควรเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์ทางสื่อสังคมออนไลน์หรือมีการสร้างคอนเทนต์ (Content) ต่าง ๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้น

3.2 ด้านการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว ควรให้ความสำคัญในลักษณะการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติกับนักท่องเที่ยวได้ตระหนักและมีจิตสำนึกการอนุรักษ์ธรรมชาติที่สวยงามตลอดไป รวมไปถึงการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่จะเป็นแนวทางสำหรับแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้าให้มีความยั่งยืนและสวยงามทุกฤดูกาลของการท่องเที่ยว

3.3 ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบและหน่วยงานที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมภายในแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะมีพื้นที่ในการทิ้งขยะที่เป็นสัดส่วนและเพียงพอตลอดจนการควบคุมดูแลราคาของที่พัก อาหารและเครื่องดื่มให้อยู่ในราคามาตรฐานและเป็นราคาที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงบริการได้มากยิ่งขึ้น

3.4 ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวจากเดิมให้มีมาตรฐานมากยิ่งขึ้น เช่น ควรมีบริการห้องน้ำสะอาด เพิ่มจุดทิ้งขยะ เพิ่มจุดถ่ายรูปที่ปลอดภัย ให้เพียงพอแก่นักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

3.5 ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว ควรเพิ่มจุดบริการภายในแหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจนและผู้ดูแลการท่องเที่ยวให้มากขึ้น ตลอดจนมีการใช้เทคโนโลยีเข้าช่วยในการรักษาความปลอดภัย เช่น การติดตั้งกล้องวงจรปิด การแจ้งเหตุผ่านช่องทางออนไลน์ต่าง ๆ เป็นต้น

อภิปรายผล

จากการศึกษา เรื่อง แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอกุหลาบ จังหวัดเลย ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. การดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า โดยภาพรวม มีการดำเนินการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านที่มีการดำเนินการมากที่สุดคือ ด้านการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้ามีการปรับปรุงและพัฒนาที่เด่นชัดที่สุดคือการมีพื้นที่จอดยานพาหนะเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งสถานที่จอดรถเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเลือกมาท่องเที่ยวในถนนลอยฟ้า ซึ่งการปรับปรุงดังกล่าวเกิดจากความร่วมมือทั้งจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและจากชุมชนเป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูทองไชย (2563) ที่พบว่า แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหินบ้านดงคำโพธิ์ ตำบลปลาไหล อำเภวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร ซึ่งในปัจจุบันถูกให้ความสำคัญในระดับมากที่สุดทั้งจากภาครัฐและผู้ประกอบการในชุมชน โดยเน้นการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน อาทิ การมีห้องน้ำที่สะอาดถูกสุขลักษณะอนามัย ประปาไฟฟ้าส่องสว่างเพียงพอต่อความต้องการ และการคมนาคมท่องเที่ยวมีป้ายบอกทางเข้ามายังสถานที่ท่องเที่ยวอย่างชัดเจน การเดินทาง การจอดรถสะดวก มีไฟฟ้าส่องสว่างตลอดเส้นทาง

ส่วนด้านที่มีการดำเนินการน้อยที่สุดคือด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สะท้อนให้เห็นว่าการโฆษณาและประชาสัมพันธ์นั้นให้ความสำคัญที่ค่อนข้างน้อยกว่าด้านอื่น ๆ อาจเกิดจากขาดเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่มีความรู้และเข้าใจในแหล่งท่องเที่ยว หรืออาจขาดสื่อประชาสัมพันธ์ที่สามารถเข้าถึงในหลากหลายช่องทางของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านโซเชียลมีเดียออนไลน์ เช่น Facebook, TikTok, Instagram, Line เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระอธิการสุรศักดิ์ สุขุมมาโล, พระมหาสุนันท์ สุนนโท และพระปลัดระพิน พุทธิสารโร (2564) ที่พบว่า การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสระบุรี มีปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ทางสื่อสังคมออนไลน์ เนื่องจากบุคลากรในท้องถิ่นส่วนมากเป็นผู้สูงอายุและเป็นคนในพื้นที่จึงไม่มีความรู้ความเข้าใจในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการโฆษณาและประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

2. กลุ่มอายุต่าง ๆ ที่มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า แตกต่างกัน มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ กลุ่มอายุ 26-35 ปี มีความคิดเห็นว่าแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่ง

ท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ามีการดำเนินงานน้อยกว่า กลุ่มอายุ 36-45 ปี และ 56 ปีขึ้นไป จากผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มคนที่อยู่ในอายุน้อยกว่าระหว่าง 26-35 ปี มีความรู้เกี่ยวกับการดำเนินการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ายังดำเนินการได้น้อยกว่ากลุ่มอายุมากกว่า ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มอายุระหว่าง 26-30 มีทั้งอยู่ใน Gen Y และ Gen Z ซึ่งกลุ่มเจนเอเรชั่น (Generation) ทั้งสองเป็นกลุ่มคนที่เกิดในยุคสมัยใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ประกอบกับวิถีการดำเนินชีวิตและแนวคิดในการท่องเที่ยวมีความแตกต่างจากยุคก่อนหน้านี้มากพอสมควร โดยทั้งสองเจนเอเรชั่นนี้จะคุ้นเคยการใช้งานอุปกรณ์ดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ค่อนข้างมาก ซึ่งสอดคล้องกับสภาพการดำเนินการบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้าที่พบว่ามีการประชาสัมพันธ์ผ่านโซเชียลมีเดียออนไลน์มีการดำเนินการอยู่ในลำดับน้อยที่สุด ซึ่งทำให้กลุ่มคนทั้งสองเจนเอเรชั่นต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวนี้ให้ทันสมัยมากยิ่งขึ้น เช่น การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากยิ่งขึ้น มีจุดเช็คอินหรือจุดที่สามารถเป็นเอกลักษณ์ในการถ่ายรูปลงสื่อสังคมออนไลน์ให้มากยิ่งขึ้น เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมรศรี คำตรง (2566) ที่พบว่าพฤติกรรมนักท่องเที่ยวกลุ่ม Generation Z มีความแตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ โดยมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวมีการค้นหาข้อมูลผ่านเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันก่อนการเดินทางและให้ความสำคัญเรื่องการโฆษณาสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ

3. กลุ่มรายได้ต่อเดือนต่าง ๆ ที่มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้าแตกต่างกัน มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่ กลุ่มรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท มีความคิดเห็นที่แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ามีการดำเนินงานน้อยกว่า กลุ่มรายได้ต่อเดือนระหว่าง 20,001-30,000 บาท และกลุ่มรายได้ต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป ส่วนกลุ่มรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001-20,000 บาท มีความคิดเห็นที่แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ามีการดำเนินงานน้อยกว่า กลุ่มรายได้ต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป จากผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่มีรายได้น้อยกว่า มีความรู้เกี่ยวกับการดำเนินการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้ายังดำเนินการได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีรายได้สูงกว่า ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการท่องเที่ยวในแต่ละครั้งต้องมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างมาก ผู้ที่มีรายได้น้อยจึงไม่สามารถใช้จ่ายเงินจำนวนมากเพื่อซื้อความสะดวกสบายให้ตนเองได้ ดังนั้นผู้ที่มีรายได้น้อยกว่าจึงต้องพึ่งบริการที่ราคาถูกหรือเป็นบริการที่แหล่งท่องเที่ยวจัดให้ฟรีแก่นักท่องเที่ยวทั่วไป ซึ่งอาจจะไม่สะดวกสบายมากนัก อาทิเช่น จุดเช็คอินหรือจุดถ่ายรูปบางแห่งยังต้องเสียค่าบริการเข้าไปหรือต้องซื้ออาหารเครื่องดื่มก่อนถึงจะสามารถเข้าไปได้ หรือในส่วนราคาของที่พักร้านอาหารและเครื่องดื่มในแหล่งท่องเที่ยวยังคงมีราคาที่สูง ซึ่งยังไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ที่มีรายได้ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศิริ สมารักษ์, นันทกัศ บุษจรกุล และเปรมปรีดา ทองลา (2565) ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวโดยชุมชน ตำบลบางสระแก้ว อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี โดยพบว่า สินค้าและบริการของชุมชนมีราคาสูงขึ้น การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวไม่ทั่วถึงและรายได้จากการท่องเที่ยวยังไม่แน่นอน ส่งผลให้การควบคุมราคาสินค้าและบริการยังไม่คงที่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวที่อาจมีรายได้ไม่สูงนัก ทำให้การซื้อสินค้าหรือบริการบางอย่างไม่สามารถซื้อหรือใช้บริการได้เพราะเนื่องจากราคาที่สูงเกินไป

4. แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการกิจการร้านค้าและเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ พบว่า การพัฒนาควรมีการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวจากเดิมให้มีมาตรฐานมากยิ่งขึ้น รวมถึงปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ที่สามารถบริการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีระบบ ให้เกิดความสะอาด ความสะดวก ความปลอดภัย ที่พร้อมรับมือกับเหตุสุดวิสัยที่คาดไม่ถึง ทั้งนี้การพัฒนาจะเกิดขึ้นได้ต้องได้รับการสนับสนุนเรื่องงบประมาณ ความรู้และกำลังพลในการพัฒนาจากทางภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่ซึ่งจะเป็นแนวทางสำหรับแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้าให้มีความยั่งยืนและสวยงามทุกฤดูกาลของการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพทาย เพ็ชรเจริญ และณัฐพงศ์ พันธุ์น้อย (2564) ที่พบว่า แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ต้องได้รับความร่วมมือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน ภาคประชาชน โดยหน่วยงานภาครัฐผู้วางแผนการพัฒนาจำเป็นต้องสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเข้ามาช่วยในการพัฒนาด้านต่าง ๆ ซึ่งกระบวนการมีส่วนร่วมในการวางแผนจะเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมให้ชุมชนมีความเข้มแข็งและสามัคคีกันมากขึ้น อีกทั้งจะทำให้ชุมชนมีการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในอนาคตที่สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวไปพร้อมกับการสร้างความพึงพอใจในการท่องเที่ยว การรักษาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พื้นที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม รวมถึงการรักษาวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนเอาไว้ได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรร่วมกันจัดทำการตลาดและสื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เช่น ทางการประชาสัมพันธ์ทางสื่อสังคมออนไลน์หรือมีการสร้างคอนเทนต์ (Content) ต่าง ๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้น การจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ คู่มือการท่องเที่ยว แผ่นพับ ตลอดจนป้ายสาธารณะแนะนำการท่องเที่ยวทั้งในรูปแบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เป็นต้น

1.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีกิจกรรมหรือโครงการในการพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชน ให้มีองค์ความรู้ ทักษะ ความสามารถในการจัดการการท่องเที่ยว ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัยในชุมชน และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความช่วยเหลือ และความรู้ในการวางแผนและการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว สนับสนุนงบประมาณในการบริการจัดการการท่องเที่ยวที่เหมาะสมตลอดจนสนับสนุนในเรื่องของการทำการตลาด และการประชาสัมพันธ์ของแหล่งท่องเที่ยว ให้แหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย เป็นที่รู้จักมากขึ้น ผ่านสื่อประชาสัมพันธ์ที่หลากหลาย

1.4 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ควรส่งเสริมและเปิดโอกาสด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เช่น การกำหนดมาตรฐานการบริการในแหล่งท่องเที่ยว พื้นที่ในการทิ้งขยะ จุดจอดรถ และกฎระเบียบต่าง ๆ เป็นต้น โดยมีการรวมกลุ่มของผู้ที่เกี่ยวข้องทำเข้าใจในความสำคัญของการมีส่วนร่วม

เกิดความร่วมมือและสามัคคีกันมากขึ้น โดยหน่วยงานท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องควรทำหน้าที่เป็นตัวแทนการประสานงานให้คนในชุมชนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และองค์การบริหารส่วนตำบลควรอำนวยความสะดวกเรื่อง การปรับปรุงถนน ห้องน้ำ จุดทิ้งขยะ และทัศนียภาพของชุมชน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาครั้งต่อไปควรทำการศึกษาความพร้อมของผู้ประกอบการร้านอาหารในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวถนนลอยฟ้า ควบคู่กับความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อจะได้ข้อมูลและคำแนะนำไปพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบด้านระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ชุดข้อมูลในการนำไปวิเคราะห์ผลกระทบระยะยาวในอนาคตของระบบนิเวศและสภาพแวดล้อมโดยรวม

องค์ความรู้ที่ได้รับ

แนวทางการจัดการเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ถนนลอยฟ้า ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ โดยควรให้ควรสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ด้วยสื่อออนไลน์เพื่อให้เข้าถึงนักท่องเที่ยวได้มากที่สุด 2) ด้านการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่ที่จะเป็นแนวทางสำหรับแหล่งท่องเที่ยวถนนลอยฟ้าให้มีความยั่งยืนและสวยงามทุกฤดูกาลของการท่องเที่ยว 3) ด้านการบริหารแหล่งท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐและผู้ประกอบการเอกชนต้องมีการประชุม วางแผนร่วมกันในการกำหนดมาตรฐานในการบริการ 4) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวจากเดิมให้มีมาตรฐาน ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่สามารถบริการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีระบบ ให้เกิดความสะอาด ความสะดวก และ 5) ด้านการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว ควรใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยเพื่อพร้อมรับมือกับเหตุสุดวิสัยที่คาดไม่ถึงที่จะเกิดขึ้นตลอดเวลา

เอกสารอ้างอิง

- ชัชวาลย์ เรืองประพันธ์. (2543). สถิติพื้นฐาน พร้อมตัวอย่างการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม MINITAB SPSS และ SAS. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ณัฐธัญ อิ่มใจจิตต์. (2564). แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พื้นที่ป่าชายแลน ตำบลกาหลง อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูทองไชย. (2563). แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหินบ้านดงคำโพธิ์ ตำบลปลาไหล อำเภวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร. วารสารปัญญาภิธาน, 5(1), 189-202.

- ไทยรัฐออนไลน์. (2567). เจาะลึกอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย ทำอย่างไรถึงสามารถก้าวสู่ความสำเร็จของคำว่า "เที่ยวยั่งยืน". ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 1 มกราคม 2568. แหล่งสืบค้น
<https://www.thairath.co.th/lifestyle/travel/thaitravel/2801946>
- พระอธิการสุรศักดิ์ สุขุมมาโล, พระมหาสุนันท์ สุนนโท และพระปลัดระพิน พุทธิสารโร. (2564). การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสระบุรี. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 10(2), 1-13.
- เพ็ญศิริ สมารักษ์, นันทศักดิ์ บุรขจรกุล และเปรมปรีดา ทองลา. (2565). ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวโดยชุมชน ตำบลบางสระแก้ว อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี. *วารสารวิจัยรำไพพรรณี*, 16(1), 46-57.
- เพทาย เพ็ชรเจริญ และณัฐพงศ์ พันธุ์น้อย. (2564). แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่อนุรักษ์ชุมชนประวัติศาสตร์: กรณีศึกษาชุมชนอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. *สารศาสตร์*, 4(2), 867-880.
- สมรศรี คำตรง. (2566). พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกลุ่ม Generation Z ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *วารสารวิชาการเซาธ์อีสท์บางกอก (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 9(1), 93-107.
- สำนักงานจังหวัดเลย. (2565). *ข่าวประชาสัมพันธ์จังหวัดเลย ทบทวนแผนพัฒนาจังหวัด 5 ปี (พ.ศ.2566-2567)*. เลย: สำนักงานจังหวัดเลย.
- สำนักงานพื้นที่พิเศษเลย. (2566). คู่มือแนวทางการปฏิบัติตามมาตรฐานการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2560). ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2568. แหล่งสืบค้น
https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/125919#google_vignette
- Cochran, W.G. (1953). *Sampling Techniques*. New York: John Wiley & Sons.
- Cronbach, L.J. (1970). *Essentials of psychological test*. (5th ed.). New York: Harper Collins.